

HỒI THỨ MỘT TRĂM BẢY MƯƠI HAI

ÁM KHÍ THUỶ HOẢ TƯƠNG TẾ

Du Tiểu Quyên lắc đầu khẽ nói :

- Võ sư hãy nghỉ ngơi một lát. Nếu không cần lắm thì võ sư bắt tất phải ra tay.

Viên võ sư dạ một tiếng lui vào góc nhà. Ý để ý nhìn nửa cánh tay rớt xuống, ánh lửa lập lòe vẫn cháy không ngớt.

Du Tiểu Quyên cầm trường kiếm khều đoạn cánh tay đang cháy hất ra ngoài nhà. Nàng nghĩ thâm trong bụng :

- Thứ độc hoả này ghê gớm quá ! Thật đáng sợ !

Tám tên thuộc hạ của Hàn Kế Tín đã có bốn tên xông vào tới dưới hiên căn nhà ngói. Hai tên đã bị trọng thương, không hành động được. Còn hai tên bị thương nhẹ vẫn chờ cơ hội định xông vào.

Bọn Lý Hàn Thu, Quân Trung Phụng, Tân Nhi ba người ở trên nóc nhà liệng ngói tập kích uy hiếp bọn Hàn Kế Tín. Ba vị này đứng vào một chỗ có mái yểm hộ, lại tương đối cao xa hơn, độc khí Thuỷ hoả tương tể không thụt lên tới nơi được.

Nhưng những người giữ trong cửa sổ mắt thấy đồng bạn bị hoả thương cực kỳ thống khổ trong lòng không khỏi sợ hãi nên không dám thò đầu nhìn ra ngoài.

Đột nhiên, một làn khói lửa xanh lè bắn vào đúng chỗ Du Tiểu Quyên phòng thủ.

Du Tiểu Quyên thấy khói lửa bay tới vội cúi người xuống cho lướt qua.

Cả khói lửa xuyên qua cửa sổ vào trong nhà. Cánh cửa sổ bị cháy ngay. Tia lửa rớt xuống đầu gặp bất luận gạch đá hay gỗ cũng cháy bùng bùng.

Luồng khói lửa bay vào trong nhà, nước độc chảy loang ra nhiều thước.

Lúc khói lửa dừng lại thì tình trạng căn nhà đã biến mấy chỗ tường vách và cột gỗ đều bị lửa cháy bùng không ngớt.

Căn nhà này tuy kiến trúc bằng gạch đá nhưng cũng có xà gỗ. Những nơi bị khói làm dính vào liền cháy lên, độc hoả đốt cháy, da thịt đau khổ không bút nào tả xiết, ai cũng sợ không dám xông lại dập lửa.

Mọi người còn đang do dự, thì độc hoả đã bắt đầu thiêu huỷ xà nhà bằng gỗ.

Du Tiểu Quyên đột nhiên nhảy lên vung kiếm chém vào rường nhà.

Quần hào ở trong nhà thấy Du Tiểu Quyên vung kiếm cũng lập tức rút binh khí ra chém vào cột gỗ.

Giữa lúc ấy đột nhiên nghe đánh "uỳnh" một cái. Một cánh cửa gỗ đã bị người chém đổ xuống. Ai nấy liếc mắt nhìn ra thấy người chém cửa gỗ chính là Đinh Bội.

Đinh Bội chém đổ cánh cửa rồi, chụp lấy một miếng hoành trong tay trái, còn tay mặt lão chống kiếm xông thẳng ra ngoài.

Du Tiểu Quyên hốt hoảng la lên :

- Coi chừng !

Bỗng nghe Lôi Phi nói tiếp :

- Nếu chúng ta bị hãm trong nhà và không tránh được cái chết thì thà rằng xông liều ra quyết một trận tử chiến còn hơn.

Y quát lớn một tiếng thật to, chụp lấy Phương Tú giờ lên rồi xông ra.

Hào khí của Lôi Phi làm khích động lòng người, ai cũng hăm hở liều mạng không còn sợ hãi chi nữa, tới tấp động thủ mạo hiểm tiến lại cứu hoả.

Du Tiểu Quyên nhẹ nhàng tiếng thở dài rồi xoay mình đi đến bên cửa. Nàng vung trường kiếm chém nốt cánh cửa. Tay trái chụp lấy tấm khung cửa gỗ, tay phải chống kiếm tiến ra ngoài.

Nàng chú ý nhìn ra thấy Đinh Bội dùng ván gỗ che mình xông thẳng về phía Hàn Kế Tín.

Lúc ấy một tên đại hán đứng tựa tường vách, tay cầm ống kim đồng giờ lên toan phóng độc bắn Đinh Bội thì Lôi Phi sùng sục chạy đến. Tay trái y nắm người Phương Tú đưa lên trước ngực để che mình. Tay mặt cắt dao ra chiêu "Thiện ngoại lai vân" chém tới.

Tên võ áo đen đã toan phóng thuỷ hoả tương tể, nhưng gã nhìn thấy Phương Tú thì không khỏi sững sốt.

Gã còn đang do dự thì thanh đơn đao của Lôi Phi đã chém tới nơi. Tên võ sĩ áo đen đành vung yêu đao lên để đón tiếp thế đao của Lôi Phi.

Hiển nhiên gã không địch lại đối phương. Hai bên mới trao đổi bốn năm chiêu võ sĩ đã bị kiềm chế. Nhưng tay trái gã lại còn nắm Phương Tú nên vận chuyển khó khăn và đao pháp cũng giảm phần mãnh liệt. Trong lúc nhất thời, y chưa có cách nào đả thương được tên võ sĩ áo đen.

Du Tiểu Quyên đảo mắt nhìn tình thế bốn phía rồi nghĩ thầm trong bụng :

- Cái đáng sợ nhất là độc khí Thuỷ hoả. Nếu phá huỷ được món độc khí đó thì còn gì hay hơn nữa.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ tay trái cầm ván gỗ che mình, nàng xông thẳng về phía võ sĩ áo đen.

Biến diễn này xảy ra trong nháy mắt, nhưng tên võ sĩ áo đen rất minh mẫn. Gã vung tay mặt lên một cái, một luồng khói xanh bắn ra.

Nên biết rằng độc thuỷ độc hoả này không phải là môn độc khí thông thường. Dù người khinh công trác tuyệt cũng khó lòng tránh khỏi.

Du Tiểu Quyên vung ván gỗ lên che mình. Một tia khói dính vào ván gỗ cháy lên bùng bùng.

Du Tiểu Quyên đã chuẩn bị từ trước, nhằm trúng chỗ võ sĩ áo đen đứng. Gã vừa phóng độc hoả xong, nàng liền đề khí cả người lẫn ván gỗ xông vào đại hán.

Tên võ sĩ áo đen thấy luồng độc hoả chụp tới nên sợ hết hồn, rướn người lên chạy về phía trước.

Du Tiểu Quyên trong lòng đã nổi sát khí, khi nào còn để gã chạy. Nàng vung trường kiếm lia ngang một cái.

Ánh hàn quang loé lên. Người đại hán bị chặt đứt thành hai khúc.

Giữa lúc ấy, tên võ sĩ kia lại phóng ra một làn nước độc.

Du Tiểu Quyên không kịp né tránh, liền vận lực liệng kiếm trong tay vào làn độc thủy.

Trong lúc nóng giận nàng vận dụng toàn lực phản kích khiến làn nước độc bị vắn gổ hất ngược trở lại.

Tên võ sĩ áo đen đứng cách Du Tiểu Quyên không đầy bảy thước. Gã thấy nước độc hất ngược trở lại về phía mình thì bỏ vía, muốn trốn tránh nhưng không kịp nữa rồi. Hai trước ngực mấy chỗ bị nước độc bắn trúng đau không chịu nổi. Rên một tiếng. Gã quăng đoản đao cùng ống kim đồng vứt xuống, hai tay bưng mặt rồi rảo bước chạy trốn.

Du Tiểu Quyên liệng ván gổ ra rồi quay lại lượm lấy thanh đoản đao.

Lúc này bọn Lý Hàn Thu ba người ẩn trên nóc nhà cũng vung tay liệng xuống một xấp ngói chia ra đánh tới mấy tên võ sĩ.

Gạch này liệng xuống như mưa. Mấy tiếng lách cách vang lên. Phần lớn ngói gạch bị võ sĩ áo đen gạt bắn đi nhưng cũng còn một phần đánh trúng người gã.

Tuy những miếng ngói này không đủ giết người, những gã bị trúng phải cũng đau đớn vô cùng.

Du Tiểu Quyên được làn mưa ngói yểm trợ cho, nàng sấn đến gần một tên võ sĩ áo đen.

Những tên võ sĩ này không bị dục vật kiềm chế thân trí rất minh mẫn. Chúng thấy Du Tiểu Quyên sấn đến gần, không nghĩ gì tới chỗ đau đớn vì ngói đánh trúng. Chúng giơ tay mặt lên bảo vệ cái đầu còn tay trái vung ống kim đồng.

Bất luận nước độc hay lửa độc trong ống kim đồng chỉ cần sao bắn trúng được một chút là khiến cho Du Tiểu Quyên bị thương tức khắc.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe đánh vù một tiếng ! Một khối gạch từ trên nóc nhà liệng xuống giáng trúng vào cánh tay võ sĩ áo đen đang giơ tay che đầu. Khối gạch này rất nặng làm cho cánh tay mặt của võ sĩ bị đập nát.

Gã đau quá tay giữ ống kim đồng không được phải buông ra cho rớt xuống đất đánh cạch một tiếng. Cơ quan kiềm chế nước lửa trong ống đồng bị bật ra. Một luồng khói xanh vọt lên.

Ống kim đồng rớt xuống đồng thời chuyển phương hướng bắn về phía hai gã võ sĩ áo đen.

Du Tiểu Quyên reo thầm :

- May quá !

Nàng vung trường kiếm hộ vệ thân thể mình xoay mình vọt vào trong nhà.

Lúc người nàng rời khỏi mặt đất, tiện tay cầm đoản đao liệng vào tên võ sĩ áo đen đang chiến đấu với Lôi Phi.

Nhát đao này nàng phóng ra bằng luồng lực đạo rất mạnh, đoản đao bắn tới nhanh như tên.

Võ sĩ áo đen đang cầm cự với Lôi Phi một cách rất gắt gao, đâu còn phân tâm để ý đến diễn biến bên ngoài được. Thanh đoản đao đâm trúng sau lưng gã suốt ra tới trước ngực.

Du Tiểu Quyên phóng phi đao đâm chết võ sĩ, đồng thời nàng đã vọt vào tới trong nhà. Nàng gọi to :

- Lôi tiền bối ! Mau trở về đi.

Lôi Phi chụp lấy Phương Tú giơ lên làm mộc để yểm hộ, hai người vào trong nhà.

Thế lửa trong nhà đã bị mọi người hợp lực dập tắt.

Du Tiểu Quyên nhảy vào nhà rồi, nàng đưa mắt nhìn ra thấy ống kim đồng rót xuống đất vẫn tiếp tục phun khói độc khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà mới hết.

Nàng ngoảnh đầu nhìn lại thì không thấy Hàn Kế Tín đâu. Chắc gã đã nhân cơ hội khói độc vọt ra, mọi người nhốn nháo đi rồi.

Làn khói xanh dưới mặt đất vẫn chưa tắt, cháy len lén bùng.

Lôi Phi nhẹ nhàng thở dài nói :

- Du cô nương ! Chúng ta mà không trừ khử được hắn thì e rằng cuộc phân tranh trong võ lâm khó mà bình tĩnh lại. Hắn chẳng những là người trí tuệ hơn đời mà còn chế được những ám khí cực kỳ lợi hại. Trước kia gã còn lòng dạ nhân từ, cách hắn có phần trung hậu, nhưng từ nay trong lòng phần nộ phóng ám khí càn. Tại hạ e rằng...

Du Tiểu Quyên ngắt lời :

- Lôi huynh lo lắng về chuyện này, chắc là gã có định kiến phải không ?

Lôi Phi gật đầu đáp :

- Tại hạ nghe nói Hàn Kế Tín đã chế tạo mấy món lợi khí mà gã tích trữ, không để cho Phương Tú, Hàn Đào xử dụng...

Du Tiểu Quyên hỏi ngay :

- Việc đó có thật không ?

Lôi Phi đáp :

- Đây là tại hạ nghe người nói vậy, còn thật hay không chẳng dám quyết đoán.

Du Tiểu Quyên nói :

- Một ám khí Thuỷ hoả Tương tể của gã do tám tên võ sĩ điều động thì sáu tên đã bị loại. Còn hai tên bị thương nhẹ theo gã trốn đi. Tiểu muội nghĩ rằng món lợi khí này bị thất bại rồi. Nếu gã không chế được thứ gì khác chỉ ỷ vào nhân lực thì dường như gã khó mà chống cự được với bọn ta.

Lôi Phi nói :

- Theo chỗ tại hạ biết thì những tay cao thủ trong Phương gia đại viện, một số lớn đã được phái ra ngoài rồi. Nhưng Hàn Kế Tín và Hàn Đào mà trốn thoát thì mối hậu hoạn hẳn còn rất nghiêm trọng...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Hàn công tử vốn là người tốt. Tuy gã trí tuệ hơn người, mà trong lòng còn chút nhân hậu. Nếu gã lâm vào thảm cảnh bị tru diệt cả nhà tất nổi lòng thù hận và mong có ngày báo oán. Nếu một ngày gã nghĩ tới chuyện trả thù thì còn đáng sợ gấp trăm nghìn lần Hàn Đào, Phương Tú.

Du Tiểu Quyên nói :

- Theo ý Lôi huynh thì...

Lôi Phi lời :

- Theo ý tại hạ thì tuyệt đối không thể tha Hàn Kế Tín được.

Du Tiểu Quyên gật đầu đáp :

- Tiểu muội hiểu rồi.

Phương Tú đột nhiên xen vào :

- Đáng tiếc là đã muộn mất rồi.

Lúc này bọn Lý Hàn Thu, Tân Nhi, Quân Trung Phụng trên nóc nhà nhảy xuống thu lại năm ống kim đồng.

Tất cả có tám ống thì một ống độc hỏa đã cháy hết. Còn ba cái thì do hai tên thuộc hạ của Hàn Kế Tín mới bị thương nhẹ đem đi, còn lại năm ống bọn Lý Hàn Thu lượm lấy hết.

Du Tiểu Quyên đưa mắt nhìn năm ống kim đồng hỏi Phương Tú :

- Phương viện chúa ! Độc khí Thủy hỏa tương tể này phải là do Hàn công tử đã chế ra ?

Phương Tú đáp :

- Phải rồi.

Du Tiểu Quyên nói :

- Hiện giờ khí độc này đã bị bọn thiệp xử dụng. Dù hãn chế được món ám khí nào khác, nhưng chưa chắc lợi hại hơn Thủy hỏa tương tể.

Phương Tú cười lạt đáp :

- Nếu Hàn hiền đệ mà chịu giúp ta từ trước thì hiện giờ là võ lâm đã vào tay Phương mỡ rồi.

Đột nhiên hãn ngửa mặt lên cả cười.

Du Tiểu Quyên nói :

- Phương viện chúa đừng hòng hăm dọa, dù Hàn Kế Tín tài đến đâu cũng chẳng thể nào chống lại với số đông cao thủ.

Phương Tú nói :

- Mấy năm nay Phương mỡ muốn làm cho gã động nộ chưa được như nguyện. Hiện nay Phương mỡ đã đạt mục đích rồi.

Lý Hàn Thu sắc giọng nói :

- Phương viện chúa ! Nếu lão không muốn đau khổ thì đừng nói nhăng nữa. Du cô nương hỏi câu gì, lão phải nói cho thực.

Phương Tú vốn có lòng úy kỵ Lý Hàn Thu. Lão thấy chàng nói vậy quả nhiên im tiếng.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Hàn công tử nổi giận thì làm sao ?

Phương Tú đáp :

- Các vị đừng hòng sống mà rời khỏi nơi đây.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu gã không lo đến chuyện sinh tử của Phương mô thì máu của các vị đã tung bay rồi.

Đinh Bội vung tay mặt tát Phương Tú đánh bốp một cái. Má sưng vù và đỏ bừng lên, khoé miệng máu

Phương Tú tròn mắt nhìn Đinh Bội hỏi :

- Phải chăng các hạ không tin lời Phương mô ?

Đinh Bội đáp :

- Ta đã gặp rất nhiều nhân vật tàn ác, lợi hại, nhưng chưa thấy ai lại nói khoác không biết thẹn như lão.

Phương Tú háng dặng một tiếng, muốn nói lại thôi.

Du Tiểu Quyên nói :

- Phương viện chúa có điều chi cao luận, tiện thiếp xin rửa tai để nghe đây.

Phương Tú nhắm mắt lại lơ đi như không nghe tiếng.

Lý Hàn Thu quát :

- Phương Tú ! Lão gây ra biết bao nhiêu tội ác, dù phải chết dưới ngàn nhát đao cũng không quá đáng. Nếu lão còn thì gan giả điếc thì ta bầm lão hàng trăm nhát kiếm.

Chàng vung tay đâm vèo vèo năm kiếm.

Phương Tú thấy khí lạnh ghê người lướt qua thân mình thì không khỏi bỏ vía.

Lý Hàn Thu thu kiếm về chậm rãi nói :

- Tại hạ tự tin dù đâm trăm kiếm mà vẫn không để viện chúa chết ngay. Nếu viện chúa không tin thì chúng ta hãy thử coi.

Phương Tú vội gạt đi :

- Thôi thôi ! Tại hạ tin rồi. Bất tất phải thử thách làm chi.

Lý Hàn Thu nói :

- Trước tình thế này và hiện giờ Phương viện chúa không tự chủ được đâu...

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Trừ phi Phương viện chúa trả lời những câu hỏi của tại hạ.

Phương Tú chịu khuất phục dưới kiếm pháp ghê hồn của Lý Hàn Thu. Hắn thộn mặt ra hỏi :

- Các hạ muốn hỏi điều chi ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Phương viện chúa nên nói rõ những chỗ nào lợi hại nhất của Kế Tín. Vì lẽ gì mà cử động của gã có thể làm cho máu thịt của tại hạ phải tung bay ?

Phương Tú trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Theo chỗ tại hạ biết thì căn nhà mà các vị chiếm cứ đã ngầm có đặt chất nổ. Chỉ cần đốt ngòi lên là phát nổ rùng rợn, như vậy liệu máu thịt của các vị có tung bay không ?

Lý Hàn Thu hỏi :

- Ngòi thuốc nào dẫn tới ?

Phương Tú đáp :

- Nói ra chắc các vị không tin. Thực tình tại hạ cũng không tin. Ngoài Hàn hiền điệt chẳng một ai hay. Gã rất tinh thông về môn ám khí và kiến trúc nên đã biết đường phối hợp vùng vận dụng.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Chỉ có dây nhà này là chôn thuốc nổ, hay cả các dây nhà khác cũng vậy ?

Phương Tú đáp :

- Theo chỗ tại hạ biết thì dường như không phải chỉ có một dây nhà. Thuốc nổ dẫn đi tới đâu đã hoàn toàn bị bàn tay của Hàn hiền điệt nắm vững rồi.

Lý Hàn Thu quay lại ngó Du Tiểu Quyên khẽ nói :

- Phương Tú là tay giáo quyết, lão nói vậy chưa chắc đã tin được.

Du Tiểu Quyên đáp :

- Chẳng thà ta tin là có còn hơn bảo là không. Vậy chúng ta nên rời khỏi căn nhà này.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Rời khỏi Phương gia đại viện ư ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Gia gia của tiểu muội đáng lý tới nơi rồi mới phải mà bây giờ chưa thấy đâu thì e rằng tình hình có điều chi biến đổi. Chúng ta hãy tạm thời rời khỏi Phương gia đại viện coi lại tình thế rồi sẽ quyết định.

Lôi Phi nói :

- Mã lão tiên bối đang chiến đấu với Bạch Y Ma Quân chưa phân thắng bại. Sao chúng ta lại bỏ đi không để ý đến Mã tiên bối ?

Du Tiểu Quyên đảo mắt nhìn Đinh Bội hỏi :

- Vừa rồi Đinh huynh theo dõi Hàn Kế Tín, có nhìn thấy gã trốn về phía nào không ?

Đinh Bội đáp :

- Không hiểu gã đã dùng thứ ám khí gì đánh vào cửa gỗ, lập tức khói bốc lên mù mịt chẳng nhìn thấy gì. Từ đó không thấy bóng gã đâu nữa.

Du Tiểu Quyên chau mày hỏi :

- Không hiểu có phải gã trốn vào Phương gia đại viện chẳng ?

Đinh Bội trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Chắc là thế đó. Nếu gã trốn ra ngoài Phương gia đại viện nhất định tại hạ phải nhìn thấy tông tích.

Du Tiểu Quyên quay lại ngó Phương Tú hỏi :

- Tiện thiếp tin rằng Phương viện chúa biết rõ Hàn Kế Tín hiện giờ ở đâu ?

Phương Tú lắc đầu đáp :

- Tại hạ cũng không hay.

Du Tiểu Quyên thủng thảng nói :

- Trong Phương gia đại viện nhiều chỗ rất cổ quái, bọn tiện thiếp không muốn mạo hiểm tiến vào điều tra và đã nghĩ ra được một biện pháp "Cháy nhà ra mặt chuột"

Phương Tú hỏi :

- Biện pháp đó thế nào ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Đó cũng là phép dĩ độc công độc. Tiện thiếp cầm mỗi lửa đốt Phương gia đại viện đi là xong hết.

Phương Tú lắc đầu đáp :

- Trừ phi cô nương ở trong đốt ra ngoài thì còn được. Nay cô nương ở ngoài thì chẳng có cách nào vào được. Khi tại hạ kiến thiết toà viện đã nghĩ tới điểm này.

Du Tiểu Quyên lạnh lùng nói :

- Tiện thiếp bắn hỏa tiễn thì chắc đốt cháy được Phương đại viện...

Nàng chưa dứt lời, đột nhiên nghe tiếng tù và như xé bầu không khí vọng lại.

Mấy chục đại hán nhẩy vào Phương gia đại viện nhanh như cắt.

Phương Tú vừa kinh hãi vừa mừng thâm. Hắn nói :

- Bọn họ đã trở về.

Du Tiểu Quyên chú ý nhìn ra thấy lão đi đầu râu bạc dài xuống trước ngực. Tay lão cầm thanh đại phá đao, ánh kim quang lấp lánh. Theo sau lão có đến mấy chục võ sĩ áo đen, những binh khí của họ lại rất phức tạp. Đao có, kiếm có. Cả những thứ khí giới kỳ hình của ngoại môn.

Nàng nhắc trông đã biết ngay bọn người này đều là cao thủ nhiều nơi trên chốn giang hồ, chứ không phải ở một môn phái nào.

Lôi Phi đưa mắt nhìn ra vừa thấy lão già đi trước đã cất tiếng hô.

- Trương Bách Tường.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Có phải Trương Bách Tường làm lãnh tụ võ lâm miền Tây Bắc không ?

Lôi Phi đáp :

- Chính là lão ta !

Hai người đang nói chuyện thì lão kia đã tiến đến chỗ Mã Tương và Bạch Y Ma Quân đang quyết đấu.

Lúc này Phong Kiếm Mã Tương cùng Bạch Y Ma Quân đang chiến đấu đến giai đoạn trọng yếu. Cự kiếm và thiết côn múa tít, kinh phong rít lên veo veo.

Trương Bách Tường dừng chân. Lão vung thanh kim đao trong tay lên một cái. Lập tức bọn người đi theo tản ra bốn mặt bày thành một phương trận để cự địch.

Phương Tú lạnh lùng nói :

- Lão đã ngó thấy các vị rồi đó.

Du Tiểu Quyên cười hỏi :

- Phương viện chúa ! Viện chúa tưởng bọn tiện thiếp sợ lão chăng ?

Nàng cất bước ra khỏi căn nhà đã bị tàn phá và tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu vừa cất bước vừa hỏi :

- Phương Tú ! Lão còn nhiều thuộc hạ chưa trở về phải không ?

Phương Tú vẫn khiếp sợ Lý Hàn Thu, đáp ngay :

- Ngoài bọn Trương Bách Tường còn hai bọn người ngựa đang trở về.

Lý Hàn Thu buông tiếng cười lạt không hỏi nữa. Chàng bước cho kịp Du Tiểu Quyên.

Hai bên con cách nhau chừng năm bước thì dừng lại.

Lúc này Đinh Bội, Lôi Phi, Tần Nhi, Quân Trung Phụng và mấy vị đều giữ ở trong căn nhà ngói.

Tần Nhi ngược mắt nhìn Quân Trung Phụng hỏi :

- Quân tử tử ! Tử tử có thuật phóng độc vật hại người mà từ lúc vào Phương gia đại viện đến giờ chưa dùng qua. Sao tử tử không lộ mặt cho chúng biết mùi ?

Quân Trung Phụng hỏi lại :

- Tần muội bảo để cho ai biết mùi ?

Tần Nhi đáp :

- Cả bên ta và bên địch...

Nàng ngừng lại một chút rồi hạ thấp giọng xuống nói tiếp :

- Từ lúc vào Phương gia đại viện đến giờ, chỗ nào Quyên cô nương cũng chiếm thượng phong...

Quân Trung Phụng mỉm cười khẻ hỏi :

- Sao ? Tần muội đồ kỵ với y ư ?

Tần Nhi cũng cười hỏi lại :

- Chẳng lẽ Quân tử tử không ghen tức ư ?

Quân Trung Phụng cười đáp :

- Võ công của Du cô nương thật là cao cường. Nếu trông vào bản lĩnh thật sự thì cả hai ta hợp lại cũng không thể bằng y được.

o0o